

Nieuwsbrief Nationale Roepingenweek 2021

in het Aartsbisdom Utrecht (7 t/m 13 november)

Deze speciale editie van de Nieuwsbrief van het Ariënsinstituut verschijnt bij gelegenheid van de derde Nationale Roepingenweek. Hierin: roepingsverhalen, hoe onderzoek je je roeping en tips voor wat de parochie kan doen rond het stimuleren van roepingen.

'Roepingen moeten uit eigen gemeenschap komen'

Voor de toekomst van de Kerk in ons land is het van groot belang dat we aandacht blijven houden voor de roeping tot het priesterschap, het permanent diaconaat en het religieuze leven. Daarom vindt van 7 tot en met 13 november 2021 voor de derde keer de Nationale Roepingenweek plaats. Het is een week waarin we willen bidden om roepingen, maar waarin we ons ook willen laten inspireren door de verhalen van mensen die gehoor hebben gegeven aan hun roeping. Vaak was dat omdat een priester of religieus in hun omgeving het goede voorbeeld gaf.

Voor mijn eigen roeping was de pastoor in mijn parochie belangrijk. Hij was voor mij echt een voorbeeld, een identificatiefiguur. Als ik hem bezig zag, dacht ik: dat wil ik ook! Ik wist toen ik twaalf jaar was al heel zeker dat ik priester wilde worden. Ik was niet uit de kerk weg te slaan en kon niet wachten om misdienaar te worden, vooral de liturgie raakte me. Later werd me natuurlijk meer duidelijk wat er allemaal bij het priesterschap komt kijken, maar ik heb nooit getwijfeld aan mijn roeping.

Soms weten jonge mensen die zich melden bij de priesteropleiding

niet wat een priester buiten de liturgie in de parochie allemaal doet. Ik zeg hen: de kern van het priesterschap is God bij de mensen brengen en de mensen bij God brengen. De priester is een middelaar. Hij brengt in het concrete leven God ter sprake. Door in het contact met mensen, bij hoogte- en dieptepunten in hun levensverhaal duiding te geven. Dat is een wezenlijke en waardevolle taak, zeker in deze tijd waarin mensen bijna nergens meer over God horen.

Roepingen zijn dan ook noodzakelijk en die moeten uit de eigen gemeenschap voortkomen. Nieuwe priesters moeten uit ons eigen midden komen. Daar zal dus

aandacht en energie van de geloofsgemeenschap in moeten gaan zitten. Parochies berusten nu vaak in het priestertekort, terwijl een vitale geloofsgemeenschap prioriteit legt bij het bevorderen van roepingen.

Ik hoop dat de Nationale Roepingenweek bij mag dragen aan het bevorderen van het roepingenklimaat in onze parochies en geloofsgemeenschappen. Dat het plaatsen mogen zijn waar aandacht is voor de weg die God met ieder mens wil gaan, maar ook plaatsen waar jonge mensen op het spoor worden gezet van hun roeping en daarin worden ondersteund en bemoedigd.

Nationale Roepingenweek 7 t/m 13 november 2021

icoon: H. Willibrord

Dr. P. Kuipers
Rector Ariënsinstituut

Mijn roeping: 'Optimistisch blijven'

Op 19 oktober was het precies 25 jaar geleden dat Ronald Cornelissen met vijf anderen in de Utrechtse St. Catharinakathedraal priester werd gewijd. Momenteel is hij pastoor van drie parochies, bisschoppelijk vicaris van het vicariaat Deventer en vicaris voor huwelijks- en gezinspastoraat.

Cornelissen is geboren en getogen in Gaanderen. Belangstelling voor het priesterschap was al op jonge leeftijd bij hem aanwezig: "Toen ik zes jaar was, wilde ik pastoor worden. Iets later trok politieagent of leraar me ook. Maar toen ik een jaar of vijftien was en het atheneum deed, vulde ik op het beroepskeuze-formulier toch de opleiding Theologie in. Ik was sinds de vierde klas van de lagere school al misdienaar en op andere manieren steeds meer betrokken bij de parochie in Gaanderen." Tijdens zijn studie Theologie werd het verlangen om priester te worden steeds sterker. Cornelissen: "Mijn roeping was geen spectaculair moment aan het strand of in een bos, met een heldere flits of zo. Ik vergelijk het met de aantrekkingskracht van een magneet. Er was een groeiend verlangen in me naar Christus en de Kerk. Ik ben toen in het Ariënskonvikt gaan wonen om de vraag te onderzoeken."

Heeft hij, 25 jaar ervaring rijker, nog een goede raad voor de jonge priester van toen? "Vasthouden aan je geloof, aan Christus als baken. Jezelf voeden met Christus in de Eucharistie. Je gebedsleven is zo belangrijk. De Kerk bestaat al 2000 jaar lang, en kende veel moeilijke momenten en zwarte bladzijden. De omgeving verandert, maar de kern van ons geloof blijft hetzelfde. En vooral: optimistisch blijven, ondanks alle veranderingen!"

HOE ONDERZOEK JE JOUW ROEPING?

1 BID

Zorg voor een gestructureerd gebedsleven dat bestaat uit Eucharistievieringen, rozenkransgebed, lezen in en reflecteren op de Bijbel, een geestelijk dagboek, retraite en het tijd doorbrengen bij de Heer in de Eucharistische Aanbidding.

2 BESPREEK

Maak een afspraak met een rector, priester, religieus of pastor. Bespreek met hen je onderscheidingsproces tot nu toe en vraag advies voor de volgende stappen.

3 GEESTELIJKE BEGELEIDING

Geestelijke begeleiding wordt vaak gegeven door een priester of religieus en is bedoeld om je hart af te stemmen op de roepstem van de Heer. Ook helpt het je om te herkennen hoe de Heilige Geest in jouw leven werkt.

4 BEZOEK

Er zijn soms oriëntatiedagen of meeloopdagen op de priesteropleidingen en in kloosters- en anders is er vaak een gelegenheid om op een ander moment kennis te maken met deze plaatsen en het leven van de priesterstudenten en religieuzen. Dit helpt je om te onderzoeken of dit het leven is waartoe God je roept.

5 RAAK BETROKKEN

Zoek naar een taak die je op je zou willen nemen in je lokale parochie of gemeenschap en vind goede vrienden die je helpen op je weg in het leven en met God.

6 RUST

Het onderzoeken van je roeping is niet iets dat je moet 'behalen' en wat daarna van je to-do list afgestreept kan worden. Het raakt aan heel ons bestaan. Een gezonde levensstijl van goede voeding, sport en de juiste hoeveelheid rust helpt bij je geestelijk leven!

← Scan de qr-code om het volledige interview met vicaris Cornelissen te lezen

Wat kunnen parochianen doen?

Tips om te werken aan een gunstig roepingenklimaat

Roeping tot het priesterschap, tot diaken of tot religieus leven heeft alles te maken met de gemeenschap, waar Christus present is. Het lokaal samenkomen rond Christus, in het bijzonder rond de Eucharistie, is dan ook het startpunt van roepingenpastoraal. Hieronder staat een aantal tips om aandacht te vragen voor roepingen in de lokale parochie of geloofsgemeenschap:

- Heb in de gemeenschap duurzaam veel aandacht voor het gebed om roepingen, bijvoorbeeld in de vorm van een gebedsgroep. Als deze nog niet bestaat: start er dan mee.
- Want samen bidden werkt: "Waar twee of drie in mijn naam bijeen zijn ben ik in hun midden." Bovendien is het motiverend om samen te bidden.
- Het is nog krachtiger om bij het Allerheiligst Sacrament te bidden! Is deze mogelijkheid er niet, vraag er dan naar in de parochie of gemeenschap.
- Vergeet niet in de voorbeden geregeld om roepingen te bidden.
- Ook thuis, in de gezinnen en in de families kan er gebeden worden in Jezus' Naam en krijgt de kerkgemeenschap gestalte.
- Kies in de geloofsgemeenschap een referent die roepingen op de agenda houdt en die daarover blijft nadenken met de andere referenten.
- Praat met elkaar over roepingen, maak het een onderwerp van gesprek in de gemeenschap. Iedereen is op grond van de doop geroepen tot heiligheid. Vanuit deze roeping een goede christen te zijn, zullen mensen opstaan die het Evangelie willen verkondigen als religieus, priester of diaken.
- De kracht van herhaling: besteed in het parochieblad en op de website geregeld aandacht aan roepingen, laat zien dat roepingen onderdeel zijn van het parochieleven.
- Persoonlijke benadering werkt om mensen te helpen hun roeping te ontdekken, wees daar alert op.
- Wees benaderbaar als mensen over hun roeping willen praten, ook als die nog met twijfels en vraagtekens is omgeven.
- Kies er als parochie of geloofsgemeenschap voor om kerken beter open te stellen en zo mensen de gelegenheid te geven op adem te komen en rust te vinden.
- Nodig eens een priester, religieus, diaken of een priesterstudent uit om iets te vertellen over de eigen roepingsgeschiedenis.
- Organiseer jongerenactiviteiten (bijvoorbeeld een kloosterweekend) of sluit aan bij diocesane activiteiten voor jongeren.
- Moedig jongeren in de parochie aan om mee te gaan met een bedevaart naar bijvoorbeeld Lourdes of de Wereldjongerendagen.

Nieuwe bewegingen: Focolare in Vleuten

De 'Nieuwe bewegingen' zijn de kerkelijke gemeenschappen en (leken)bewegingen die grotendeels zijn ontstaan na het Tweede Vaticaans Concilie (1962-1965). In Nederland zijn ruim twintig van deze bewegingen actief zoals de Gemeenschap Emmanuel, Sant'Egidio en de Focolarebeweging. Deze laatste is al wat ouder: Chiara Lubich begon de internationale Focolarebeweging in Italië in 1943. Focolare (Italiaans voor 'vuurhaard') is inmiddels actief in meer dan 180 landen. De Focolarebeweging zoekt naar wat verbindt, naar broederschap. Zij doet dit vanuit een spiritualiteit gebaseerd op de woorden uit het Johannes-evangelie: 'Vader, mogen allen één zijn' (17,21).

In Nederland is deze lekenbeweging al zestig jaar aanwezig. Het 'kloppend hart' zijn de focolares, leefgemeenschappen van mannen of van vrouwen waarbij ieder in het eigen beroep in de maatschappij werkt. In Nederland zijn er vier focolares van ieder vier tot zeven personen, waaronder het focolare in Vleuten (parochie Licht van Christus). In het parochieblad 'Drieluik' vertelt een aantal van de leden van Focolare Vleuten over hun keuze voor deze beweging.

Scan de qr-code om het artikel te lezen →

Diakens: geroepen om te dienen

Diaken betekent letterlijk: 'denaar'. Christus roept zijn leerlingen op niet te heersen, maar te dienen, in navolging van Hem. Hij is de dienaar van allen geworden. Het dienen van God en de mensen is een opdracht voor de hele Kerk en voor iedere christen. De diaken herinnert de christelijke gemeenschap aan de opdracht tot dienstbaarheid, doordat hij krachtens de wijding op een bijzondere wijze het dienstwerk van Christus tegenwoordig stelt. Deze dienstbaarheid brengt hij door zijn ambt op bijzondere wijze tot uitdrukking. De diaken wordt voor het dienstwerk gewijd. Het dienstwerk van Christus, dat de diaken op een bijzondere wijze tegenwoordig stelt, wordt op drie verschillende terreinen concreet uitgeoefend:

Diaken Van der Steenstraeten met het Evangelieboek b.g.v. een diakenwijding

1. Het dienstwerk van de verkondiging. Hij deelt in de taak het Evangelie te verkondigen en uit te leggen in prediking en catechese. In de Eucharistieviering leest hij het Evangelie en kan hij de homilie verzorgen.
2. Het dienstwerk van de liturgie. De diaken kan onder meer de bedienaar zijn van het doopsel en assisteren bij de sluiting van een kerkelijk huwelijk. Tijdens de Eucharistieviering assisteert hij de priester aan het altaar.
3. Het dienstwerk van de liefdewerken en de herderlijke zorg. De diaken behartigt de 'diaconie', de kerkelijke zorg voor armen en mensen in nood. Hij zet zich in voor het Rijk van God als een rijk van gerechtigheid en vrede.

De studie en vorming van onbezoldigde permanente diakens duurt drie jaar.
Kijk voor meer informatie op www.ariënsinstituut.nl.

Diakens leggen in de invulling van hun ambt verschillende accenten. Dat blijkt ook uit de verhalen van André van der Steenstraeten, Ronald Dashorst en Jouke Schat.

Diaken André van der Steenstraeten is verbonden aan de Sint Catharinakathedraal in Utrecht. Kort na zijn benoeming kreeg hij een beeldje van de heilige Laurentius, aartsdiaken en beschermheilige van de armen. Van der Steenstraeten: "Het beeld en het verhaal sporen mij aan om de armen als schatten van de Kerk in gedachten te houden en daar waar diaconie in het geding is, hier ook aandacht voor te vragen. Het gaat me niet alleen om materiële armoede maar om noodlijdenden in meer algemene zin." Hij wijst ook op de verbindende taak van de diaken in kerkelijke vieringen en de verbinding tussen liturgie en diaconie: "Als diaken kun je in de verkondiging mensen inspireren, motiveren en een perspectief aanreiken."

De wereldwijde gemeenschap Sant'Egidio zet zich vanuit het Evangelie in voor de armen en voor de vrede. In Apeldoorn is diaken Ronald Dashorst één van de stuwende krachten. Het is de combinatie van gebed, de Schrift en het doen die Dashorst mooi vindt: "Jesus ging ook zo te werk: eerst het gebed en dan naar de periferie: naar de melaatsen, de lammen, de blinden. Dat is het verhaal dat we in navolging van Hem ook in deze tijd willen leven." Eén van de activiteiten van Sant'Egidio in Apeldoorn is de kledingbank. Ook heeft Sant'Egidio het Straatteam, dat met de bakfiets koffie, thee, brood en soep uitdeelt aan dak- en thuislozen. En elke vrijdagavond komt de Apeldoornse gemeenschap samen in de Onze Lieve Vrouwekerk voor een gebedsdienst.

Diaken Jouke Schat zat de laatste tien jaar in het landelijk bestuur van de voedselbanken. Daarnaast heeft hij met zijn vrouw 15 jaar geleden een medisch project opgezet in het West-Afrikaanse land Togo. Begin 2021 gaf kardinaal Eijk hem een zending om de diaconie in de drie parochies in de stad Utrecht te helpen bevorderen. "Ik probeer in Utrecht aan de ene kant aandacht te vragen binnen de kerken voor de nood die in de samenleving leeft. En aan de andere kant probeer ik de hulp van de katholieke Kerk aan mensen in behoeftige omstandigheden waar mogelijk te stimuleren."

Religieuzen: Roeping tot het kloosterleven

Zou het leven in een klooster iets voor jou kunnen zijn? Het Huis van de Roeping van de Konferentie Nederlandse Religieuzen (KNR) ondersteunt het verkennen van je religieuze roeping en biedt daarvoor allerlei mogelijkheden, zoals:

- Informatiemateriaal en films,
- Oriëntatie-dagen,
- Persoonlijke gesprekken,
- Het bezoeken van kloostergemeenschappen.
- Tegelijk wordt geprobeerd het netwerk te versterken van ordes, congregaties, abdijen, bewegingen en religieuze gemeenschappen waar nieuwe leden welkom zijn.

“Kom, volg Mij.” Het zijn maar drie woorden. Maar ingaan op deze uitnodiging leidt tot een verbondenheid die je niet meer loslaat: Je levensweg wordt een religieuze weg. Je leven is je antwoord. Religieus

leven is een leven van toewijding aan God, aan een groep of gemeenschap en aan de naaste. Geraakt door Jezus Christus en het Evangelie, biedt het ruimte voor het zoeken en ter sprake brengen van God en voor solidariteit en nabijheid.

Voor informatie of een oriënterend gesprek over jouw roeping kun je je wenden tot het Huis van de Roeping, tel.: 073 6921321, e-mail: roepen@knr.nl. Zie ook www.huisvanderoeping.nl.

In het Aartsbisdom Utrecht zijn diverse religieuze gemeenschappen gevestigd. Lees hier drie verhalen van religieuzen in het aartsbisdom:

Broeders van Sint Jan:
pater Ignatius Maria

Norbertijnen:
prior Klaas Fongers en
zuster Janny Verwijs

Trappistinnen:
zuster Wendelien

Mijn roeping: 'Zoeken naar God is niet statisch'

Paulus Tilma (1992) werd op 5 juni 2021 in de Utrechtse St. Catharinakathedraal tot priester gewijd. In het 'Geloofsgesprek' van 25 april (Roepingenzondag) vertelde hij over zijn priesterroeping. "Ik leef al mijn hele leven toe naar de wijding en het priesterschap. Misschien is het te vergelijken met een huwelijk: de wijding is de grote dag waarop ik priester word gewijd."

Zijn roeping werd gevoed in de parochie met activiteiten, in het koor, als misdienaar en acoliet. "Een event zoals de Wereldjongerendagen bevestigt je verlangen waarvoor je je leven wilt inzetten. Als je zo sterk de gemeenschap van de Kerk ervaart, de jeugd die samenkomt en samen viert en de vreugde wil delen die het geloof geeft." Het zoeken naar God is niet iets statisch, zegt Tilma: "De zoektocht van roeping is iets dat continu bezig blijft, zoals een relatie ook continu aandacht en onderhoud vraagt. De relatie met God is voor mij

vooral een basis waarop die vreugde naar voren komt. Een soort zekerheid die je vindt in het geloof, in het vertrouwen op God, het gebed met Hem, de vriendschap en liefde voor Hem.

Dat is een basale ondertoon in het leven waar je op voort kunt bouwen. En op een gegeven moment ga je keuzes maken: zó wil ik verder en voor mij was dat het priesterschap."

Maar de weg naar het priesterschap toe heeft ook z'n hobbels gehad. "Het vertrouwen en weten dat God nabij is, hebben ervoor gezorgd dat ik hier nog steeds sta. Anders was ik misschien allang afgehaakt," aldus Tilma.

Scan de qr-code om het
Geloofsgesprek te bekijken

Mijn roeping: Kardinaal Eijk: 'Ik zou het zo weer doen'

In de eerste vijf jaar van mijn leven speelde religie vrijwel geen rol. Mijn vader was doopsgezind en mijn moeder katholiek, maar geen van beiden ging op zondag naar de kerk. Religie was een zorgvuldig vermeden onderwerp vanwege de verschillen van inzicht. Wel is het mijn moeder gelukt om mijn zuster en mij tegelijk te laten dopen, met als argument dat we dan naar de dichtbij gelegen lagere school konden gaan van de parochie in mijn geboortedorp aan de rand van Amsterdam. Zo kwam ik daar in de eerste klas terecht in het schooljaar 1959-1960. Ik kreeg toen een klassieke voorbereiding op de Eerste Heilige Communie. Bovendien ging mijn moeder vanaf dat jaar met mijn zuster en mij elke zondag om 8.30 uur naar een gelezen Heilige Mis in de parochiekerk. Ik raakte direct in vuur en vlam voor Jezus en Zijn Kerk. Ik hield veel van de Kerk en had er – wellicht tot verwondering van mijn vader en moeder – een opvallend grote belangstelling voor.

Mijn priesterroeping is toen ontstaan. Die heeft God me laten kennen door me een intens verlangen in te geven om priester te worden. Dat verlangen is altijd gebleven, maar wel beproefd. Terwijl in het eerste jaar op de middelbare school bijna alle leerlingen met hun ouders op zondag naar de Heilige Mis gingen, bezochten in de eindexamenklas van het gymnasium-bèta 1970-1971 nog slechts één medeleerling en ik elke zondag de kerk. Veel paters op onze school traden als priester uit en verlieten het klooster dat aan de school verbonden was. Vanaf de derde klas stelde de catechese niets meer voor. Over Christus en het

geloof van de Kerk werd niets meer onderwezen. Ik betreurde dat zeer en was het er niet mee eens, maar kon er als leerling uiteraard niets tegen uitrichten.

Omdat paters, leraren op school tegen wie ik opzag, het celibaat niet konden volhouden, begon ik te twifelen of ik dat zelf dan wel zou kunnen. Maar God is me te hulp geschoten. In august 1969 werd in onze parochie een principiële, gelovige en biddende priester als pastoor geïnstalleerd. Met hem en zijn eveneens heel gelovige huishoudster raakte ik al spoedig vertrouwd en bevriend. Zij hebben mij geholpen mijn priesterroeping te bewaren.

Mijn moeder leed in de laatste jaren dat ik op de middelbare school zat aan kanker, waaraan zij twee maanden voor mijn eindexamen is overleden. Daardoor kwam ik dikwijls in ziekenhuizen om haar op te zoeken. Zo rees bij mij de gedachte om eerst maar eens geneeskunde te studeren. Maar het verlangen naar het priesterschap bleef onverminderd sterk.

Aan het einde van de medische studie aan de Universiteit van Amsterdam, ongeveer een jaar voor mijn artsexamen, kreeg ik van één van de hoogleraren interne geneeskunde de mogelijkheid om als arts-assistent op zijn afdeling te werken en te worden opgeleid tot internist. Deze verleiding was te groot en ik heb dit aanbod aangenomen. Na een proeftijd van één jaar kreeg ik te horen dat ik definitief voor de opleiding tot internist was aangenomen. Dit was voor mij een *triggermoment*: word ik internist of toch priester?

In een retraite van een week onder leiding van een jezuïet heb ik deze vraag in stilte en gebed aan God voorgelegd. Aan het einde van de retraite was ik zeker van mijn roeping tot het priesterschap en heb ik ja gezegd.

Na de priesteropleiding aan het seminarie Rolduc werd ik op 1 juni 1985 tot priester gewijd voor het bisdom Roermond. Jezus waarschuwt ons in Zijn Evangelie dat wie Hem volgt, niet op een gemakkelijk leven moet rekenen. Zes weken na de wijding moest ik – ofschoon kapelaan – de pastoor vervangen, die aan zijn onderlichaam was verlamd. Elke week had ik de preek, op zaterdagavond en zondag in totaal vijf Eucharistievieringen, elke week elf lesuren catechese aan de parochiescholen, veel uitvaarten, huwelijken en dopen. Het was een harde, maar wel een goede leerschool. Na een specialisatie in Rome werd ik in 1990 docent moraaltheologie en ethiek aan het seminarie Rolduc. Dat ben ik ook twee jaar aan de theologische faculteit in Lugano (Zwitserland) geweest,

Wim Eijk als leerling van de Sint-Johannes-school, Duivendrecht, 1962

waar ik in het voorjaar van 1999 tot vast docent van de faculteit werd benoemd en er een woning zocht.

Dat plan werd 'ruw' verstoord door paus Johannes Paulus II, doordat hij mij in juli 1999 benoemde tot bisschop van Groningen. God had andere plannen. Ik kreeg na mijn benoeming maandenlang lawines kritiek over me heen, omdat ik in Rolduc de moraal had onderricht volgens de leer van de Katholieke Kerk. Ruim een jaar na mijn benoeming kreeg ik een hersenstaminfarct, waarvan ik redelijk ben genezen, maar die me een gruwelijke pijn in de rechterwang heeft bezorgd die bijna twee jaar aanhield, en daarna weliswaar minder werd, maar desondanks me het slapen 's nachts vaak bemoeilijkte. Van een activist ben ik daardoor echter een mens geworden met een intenser inwendig gebedsleven en groeide mijn geduld. God heeft deze ziekte met een bedoeling toegelaten.

Nadat ik begin 2008 aartsbisschop van Utrecht was geworden, kreeg ik toenemend pijn aan de rechterknie. Tien jaar later liep ik mank. Gelukkig werd toen eindelijk de juiste diagnose gesteld en ben ik er door een operatie van bevrijd. Wie dagelijks de Eucharistie viert, de onbloedige tegenwoordigstelling van Jezus' kruisoffer, moet bereid zijn ook zelf daaraan deel te hebben en zo meer met Hem verbonden te raken. De weg van het priesterschap is moeilijk geweest, maar het sterke verlangen naar het priesterschap dat na mijn wijding geleidelijk is uitgegroeid tot een intense diepe geestelijke vreugde, zou ik voor geen goud willen missen.

Iemand zei eens tegen me: "Ik vind het zielig voor u dat tegenwoordig in Nederland nog maar 150.000 katholieken op zondag deelnemen aan een Eucharistieviering." Dat de verkondiging van de Blijde Boodschap zo weinig (zichtbare) vruchten draagt, zal iedere priester een gevoel van teleurstelling geven. Maar een gevleugelde uitspraak van Moeder Teresa was: "We zijn geroepen om Christus te verkondigen, niet om succes te hebben."

Bovendien, de liefde en geestelijke vreugde die Jezus mij dagelijks schenkt in het breviergebed, de meditatie en vooral de dagelijkse viering van de Eucharistie zijn voor mij het anker van mijn ziel. Daarnaast heb ik

Preek tijdens de Eucharistieviering in Apeldoorn op 17 oktober 2021 waarmee het synodale proces in het Aartsbisdom Utrecht officieel van start ging

mijn geloof in Christus en die vreugde toch in ieder geval aan een aantal mensen kunnen doorgeven. Ik ben nog steeds heel dankbaar dat Christus me tot het priesterschap heeft geroepen. Als iemand me zou vragen: "Stel dat je terug kon in de tijd en dan van tevoren alles zou weten wat je als priester te wachten stond, zou je dan opnieuw dat avontuur wagen?" Het antwoord is zonder meer: "Ja." Dan zou ik opnieuw van harte en met overtuiging ja zeggen op de roeping door de Heer tot het priesterschap.

Kardinaal Eijk
aartsbisschop van Utrecht

GEBED OM ROEPINGEN

Goede God,

Jezus heeft ons aangespoord
te bidden om arbeiders voor de oogst.

Op voorspraak van de H. Willibrord,
de patroon van ons aartsbisdom,
vragen wij U:
roep jonge mensen
om Jezus als priester, diaken en religieus
van meer nabij te volgen.

Geef hen door uw Heilige Geest ook de kracht
om aan hun roeping te beantwoorden.
Door Christus onze Heer. Amen.

Wat kunnen parochianen doen?

De Gebedsgroep

Het gebed moet een belangrijke plaats innemen in het roepingenpastoraat. De Heer zegt het duidelijk: "Vraagt daarom de Heer van de oogst arbeiders te sturen om te oogsten" (Mt. 9, 38). Individueel gebed om roepingen is belangrijk, maar ook het samen bidden om roepingen tot het priesterschap, het diaconaat en het religieuze leven is van groot belang.

In het Aartsbisdom Utrecht zijn in diverse parochies dan ook Gebedsgroepen actief waarin gebeden wordt om roepingen tot het priesterschap, het diaconaat en het religieuze leven.

Dat gebeurt bijvoorbeeld in de stad Utrecht, maar ook in Lichtenvoorde (parochie HH. Paulus en Ludger). In dit dorp in de Achterhoek bestaat de Gebedsgroep zelfs al bijna 40 jaar. Elke maand komt deze groep bijeen om de rozenkrans te bidden in de H. Bonifatiuskerk in Lichtenvoorde en om te bidden voor priesterroepingen. Rector Kuipers zei bij het 35-jarig bestaan van deze gebedsgroep in 2017: "Het 35-jarig jubileum van deze gebedsgroep is een hele prestatie. Ze zijn begonnen in een tijd die gekenmerkt werd door polarisatie in de Kerk. Mensen die bij elkaar wilden komen om samen de rozenkrans te bidden, werden toen met argusogen bekeken. Als ze daarbij ook in het bijzonder baden voor roepingen tot het priesterschap waren ze wel heel verdacht. De leden van deze gebedsgroep zijn trouw gebleven aan het gebed en aan elkaar."

Word lid van de Diocesane Gebedskring. →
Leden ontvangen vier keer per jaar
een Nieuwsbrief.

Opleidingen

Het Ariënsinstituut in het centrum van Utrecht is de laatste jaren vooral bekend geworden als de eigen priesteropleiding van het Aartsbisdom Utrecht. Priesters zijn onmisbaar voor de Kerk en het bisdom blijft investeren in het ondersteunen van priesterroepingen en de studie en vorming van priesterkandidaten. De meeste priesterstudenten van het Aartsbisdom Utrecht wonen op het Ariënsinstituut en ontvangen daar hun priesterlijke vorming. Voor de academische vorming werkt het Ariënsinstituut samen met de Tilburg School of Catholic Theology (TST) van de Universiteit van Tilburg.

Daarnaast biedt het Ariënsinstituut opleidingen aan voor vrijwillige medewerkers, die in toenemende mate medeverantwoordelijkheid zullen dragen voor catechese, caritas en diaconie in onze parochies: onbezoldigde permanente diakens, catecheten en diaconaal assistenten.

Meer weten? Neem contact op met rector Kuipers,
tel.: 030 2310490 en e-mail: rector@ariensinstituut.nl.

Of scan de qr-code
voor meer informatie

